

ALKOTMÁNYBÍROSÁG		FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍROSÁG	
Ügyszám: IV/1294 -0 /2017		KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZÁK 11.	
Érkezett: 2017 JÚN 16.		FOLYASÍRTÁRSZÁM KEZELŐIRATOK	
Példány: 1		Postán / Gyűjtő: / Faxon	
Melléklet: 1		Érkezett: 2017 -05- 15	
Kezelőiroda:		PÉLDÁNY: 2. az. papon.	
		MELLÉKLET: 71 - 72. KÖZTUK	

Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 31.K.33.703/2016/13. számú ítélete, Budapest Főváros III. Kerületi Polgármesteri Hivatal Adóügyi Főosztályának Adómegállapítási és Ellenőrzési Osztálya által hozott III/B-11259-1/2016 számú határozata, Budapest Főváros Kormányhivatala által hozott BP/1008/06064-3/2016 számú határozata, valamint Budapest Főváros III. kerület, Óbuda-Békásmegyer Önkormányzat Képviselőtestületének 49/2008. (IX. 30.) rendeletének 6. § (4a) bekezdése ellen az alábbi

ALKOTMÁNYJOGI PANASZT

terjeszti a t. Alkotmánybíróság elé:

1. Előzmények

Indítványozó tulajdonát képező a természetben [redacted] található, [redacted] felvett „társasház” megjelölésű ingatlan 120/73800 tulajdoni hányad szerint (tulajdoni lap 1. szám alatt csatolva). Budapest Főváros III. Kerületi Polgármesteri Hivatal Adóügyi Főosztályának Adómegállapítási és Ellenőrzési Osztálya Kiss Anita jegyző hatáskörében eljárva Indítványozót a hivatkozott ingatlan tekintetében építményadó megfizetésére kötelezte III/B-11259-1/2016 számú határozatával (a továbbiakban: elsőfokú határozat, 2. szám alatt csatolva) 25.93 m2 hasznos alapterület után. Az adótárgy Indítványozó tulajdonában álló gépjárműtároló.

Indítványozó fellebbezése folytán Budapest Főváros Kormányhivatala [redacted] kormány megbízott nevében és megbízásából a III/B-11259-1/2016 számú határozatot BP/1008/06064-3/2016 számú határozatával (a továbbiakban: másodfokú határozat, 3. szám alatt csatolva) helyben hagyta.

Indítványozó a határozatok felülvizsgálata érdekében pert indított a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt. A Bíróság Indítványozó keresetét (4. szám alatt csatolva) – és a keresetben az Alkotmánybíróság megkeresésére vonatkozó indítványt – elutasította és a támadott határozatokat helyben hagyta (ítélet 5. szám alatt csatolva).

2. Budapest Főváros III. kerület, Óbuda-Békásmegyer Önkormányzat Képviselőtestületének 49/2008. (IX. 30.) rendelete (a továbbiakban: Ör., a Rendelet teljes szövege 6. szám alatt csatolva)

Az Ör. az építményadó tekintetében következő rendelkezést tartalmazza:

„6. § (2) Az adó mértéke – a (3) – (5a) bekezdésben foglalt kivétellel – 1600 Ft/m2/év.
(4a) Az egész évben kizárólag csónaktárolás céljára használt csónaktároló teljes, és a magánszemélyek tulajdonában lévő garázs, gépjárműtároló 50 m2-t meg nem haladó része után fizetendő adó mértéke 400 Ft./m2/év.”

Az Ör. a területi hatálya alatt álló adóköteles építményeket számos szempont szerint differenciálja. Az építményadó általános mértéke 1600 Ft./m2/év. Ehhez képest a (4a) bekezdés eltérő szabálya szerint a magánszemélyek tulajdonában lévő garázs/gépjárműtároló 50 m2-t meg nem része után az adó mértéke 400 Ft./m2/év. A nem magánszemély adóalanyok az Ör. 6. § (2) bekezdése szerinti 1600 Ft./m2/év adómértékkel adóznak a gépjárműtárolók után. A jogalkotó tehát különbséget tett a magánszemély és a nem magánszemély jogalanyok között, amely különbségtételhez igazította az adó mértékét.

A közigazgatási perbe a jogalkotó Önkormányzat beavatkozott és a szabályozás indokaként azt jelölte meg, hogy a vállalkozások teherbíró képessége magasabb a magánszemélyek teherbíró képességénél (a jogalkotó előkészítő irata 7. szám alatt csatolva).

3. Az építményadó, mint adónem általános alkotmányossági követelményei

Az építményadó vagyoni típusú adó, amelynek alapja az ingatlantulajdon. A helyi adókról szóló 1990. évi C. törvény (a továbbiakban Htv.) 15. § szerint az adó alapja az Önkormányzat döntésétől függően az építmény m²-ben kifejezett hasznos alapterülete vagy az építmény korrigált forgalmi értéke. A jogalkotónak az építményadó szabályozásakor az Alaptörvény „SZABADSÁG ÉS FELELŐSSÉG” fejezetének XV. cikkében meghatározott diszkrimináció tilalmára, valamint a XXX. cikkben megfogalmazott arányos köztelherviselés elvére kell figyelemmel lennie. E két alkotmányos követelménynek együttesen kell érvényesülnie: a jogalkotó az arányos köztelherviselés elvét követve köteles az adózók teherbíró képességére figyelemmel lenni, ám az adóalanyok között olyan megkülönböztetést nem tehet, amelynek ésszerű indoka nincs.

Az Alkotmánybíróság már első határozatai között (pl. a 62/1991 AB és 21/1991 AB határozatok) kimondta, hogy a közterheket érintő alkotmányos kötelezettségek és garanciák a jogi személyekre is vonatkoznak. Az arányos köztelherviselés elve az Alkotmánybíróság gyakorlatban egyrészt azt jelenti, hogy a közteher és az annak viselésére kötelezettek teherbíró képessége között közvetlen kapcsolat álljon fenn (66/B/1992. AB határozat, ABH 1992, 735, 737.; 544/B/1998. AB határozat, ABH 2000, 893, 898.). Ezen kapcsolat az egyes adónemek esetében eltérő módon jelentkezik. Jövedelmi típusú adók esetén jellemzően az arányosság elve a jövedelem – mint adóalap – mértékéhez igazodó, egységes adókulccsal valósul meg. Más a helyzet azonban az építményadó tekintetében, ezen adónem ugyanis nem az adóalany jövedelmét adóztatja, hanem annak vagyonát. Vagyoni típusú adók esetén az arányosság követelményének megvalósulása csak akkor garantált, ha az adóztatott vagyontárgyon keresztül ragadja meg a jogalkotó az adóalanyok teherbíró képességét. Az Alkotmánybíróság a 670/B/2006 számú határozatában ezzel összhangban rögzítette, hogy az adott szabályozás alkotmányossági vizsgálata során nem lehet eltekinteni a konkrét adójogi szabályozás sajátosságaitól, továbbá az adózás tárgyává tett gazdasági forrás (adótárgy) jellemzőitől. Ezen elv világosan tükröződik a Htv. már idézett 15. §-ából, amely építményadó esetén korlátot állít a jogalkotó önkormányzatok elé amikor kimondja, hogy az adó mértéke csak az építmény hasznos alapterületéhez mért tételes összeg, vagy az ingatlan forgalmi értékéhez mért összeg lehet. Bármelyik módot is választja a jogalkotó, az adott vagyontárgy értékétől nem távolodhat el az adó mértékének megállapítása során. Tehát a jogalanyok teherbíró képessége szerinti arányosság olyan módon érvényesül, hogy nagyobb értékű ingatlanvagyon után az adóalany magasabb mértékű adót fizet.

Az Alkotmánybíróság az arányos köztelherviselés elvének tartalmát tovább pontosította 61/2006 AB határozatában: az arányos köztelherviselés elve magában hordozza az egyenlőség és igazságosság elvét is. Mindez azt is jelenti, hogy az Alaptörvény XV. cikkében megfogalmazott diszkrimináció tilalmára is figyelemmel kell lennie a jogalkotónak. A fentiekkel összhangban építményadó esetén is akkor megengedett az adóalanyok közötti különbségtétel, ha az alkotmányosan igazolható, valamint ésszerű, továbbá megfelel az arányos köztelherviselés elvének. Ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy jogalkotó az építményadóra vonatkozó szabályok megalkotása során figyelemmel van az adóztatott vagyontárgyak értékére és jellegére, azonban az adótárgy minőségén és értékén túl további szempontokat – vagyoni típusú adó lévén – nem vizsgálhat. Mindez tükröződik a 1558/B/1991 Ab határozatban: „Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint alkotmányellenessé abban az esetben válhat az adó mértéke, ha az diszkriminatíve nyer meghatározást, vagy pedig olyan nagyságot ér el, hogy a nyilvánvalóan eltúlzott mérték már minőségi kategóriává, aránytalanná és indokolatlanná válik.”

Összegzésképp elmondható tehát, hogy vagyoni típusú adók esetén az arányos köztelherviselés elve a vagyon értékéhez igazodó adóztatás esetén valósul meg, minden más megkülönböztetés azonban már sérti az arányos köztelherviselés elvét, valamint a diszkrimináció tilalmát.

4. A homogén csoport építményadó esetében

A Hatv. több rendelkezéséből is kiolvasható, hogy építményadó tekintetében milyen ésszerű, és az Alaptörvénynek megfelelő differenciálás lehetséges a jogalkotó részéről. A Hatv. ezen differenciálásokat minden esetben az adótárgyra tekintettel végzi el. A Hatv. 13. §-a például olyan adótárgyakat sorol fel, amelyek mentesek az adó alól (szükséglakás, radioaktív hulladék elhelyezésére szolgáló építmény). Ezen esetekben a különbségtétel ésszerű, ugyanis minden esetben alkotmányos indokok, államcéllok húzódnak meg mögötte (pl. szükséglakás esetén az állampolgárok szociális biztonsága, radioaktív hulladékok esetén pedig a környezet védelme). A Hatv. 6. § d) pontja felhatalmazza az önkormányzati jogalkotót, hogy a Hatv. szerinti mentességeken és kedvezményeken felül további mentességeket és kedvezményeket alkalmazzon. E körben a Hatv. olyan példalózó felsorolást ad, amelyből szintén egyértelműen látható, hogy differenciálás az adótárgyak jellegére tekintettel végezhető (pl. vagyontárgyban lakóhellyel rendelkezők száma, a vagyontárgyon fennálló jelzálogjog stb.). A Hatv. 7. § e) pontja a kedvezményekre vonatkozóan szűkítő feltételt szab, ugyanis kedvezmény nem adható a vállalkozó üzleti célt szolgáló épülete után. Fontos kiemelni, hogy a szabály nem általánosságban zárja ki a vállalkozókat a kedvezmények köréből, ugyanis jelen jogszabályhely alkalmazása során is az releváns, hogy az építmény üzleti célt szolgál-e (pl. az, hogy az ingatlan-nyilvántartás szerinti üzlethelyiség után nem adható adókedvezmény, vagy mentesség). Ezen szabályozás ésszerű indoka az, hogy egy üzlethelyiség jellemzően magasabb forgalmi értéket képvisel.

Összegzésként megállapítható, hogy építményadó esetén az adóalanyok között bármiféle különbségtétel az adótárgy értékére és jellegére tekintettel tehető. Az Alkotmánybíróság gyakorlatát is figyelembe véve megállapítható, hogy homogén csoportot az ingatlan tulajdonosai képeznek (55/2008 ABH).

5. A fennálló Alaptörvényt sértő szabályozás

Jelen esetben a Hatv. fogalom-meghatározása szerinti gépjárműtároló után áll fenn építményadó-fizetési kötelezettség. Indítványozó álláspontja szerint homogén csoportot a „gépjárműtároló tulajdonosai” képeznek. Az Ör. 6. § (4a) bekezdése azonban a homogén csoport körvonalait tovább szűkíti, amikor különbséget tesz ’gépjárműtároló tulajdonos magánszemély’, valamint ’gépjárműtároló tulajdonos egyéb személy’ között. Ezen szabályozás indítványozó szerint nem felel meg sem a diszkrimináció tilalmának, sem az arányos közteherviselés elvének. A perben beavatkozóként részt vett jogalkotó a szabályozás indokaként azt jelölte meg, hogy a jogi személyek teherbíró képessége magasabb, ezért adóznak a magánszemélyek negyedakkora mértékű adóval.

Az Önkormányzati jogalkotó indítványozó álláspontja szerint rosszul értelmezi az arányos-közteherviselés elvét. A jogalkotó ugyanis egy fikcióval vélelmezi, hogy a jogi személyek teherbíró képessége magasabb a magánszemélyekénél. Ezzel az adótárgy értékétől és jellemzőitől eltávolodva közvetve a jövedelmet is adózás alá vonja, amelyre nincs lehetősége. Az adóalanyok jövedelmének adóztatására a jövedelmi típusú adók szolgálnak (amelyek pl. magánszemélyek esetén a személyi jövedelemadó, jogi személyek esetén pedig a társasági adó és a helyi iparüzési adó). Amikor az önkormányzati jogalkotó a gépjárműtárolók tekintetében ezen fikció alapján különbséget tett a magánszemély és nem magánszemély adóalanyok között, teljes mértékben eltávolodott az építményadó, mint adó nem rendeltetésétől, jellegétől, az adóztatott vagyontárgyak értékétől és Alaptörvény-ellenes szabályozást hozott létre. A jövedelemszerző-képesség kizárólag a jövedelmi típusú adók esetén releváns, vagyoni típusú adók esetén a teherbíró képesség a vagyontárgy értékében ölt testet.

A különbségtétel önkényessége és ésszerűtlensége az alábbi példával egyszerűen szemléltethető: adott egy 'A' gazdasági társaság, akinek tulajdonában áll egy lakás, valamint egy gépjárműtároló. Adott továbbá 'B' jogalany egyéni vállalkozó magánszemély, akinek tulajdonában áll egy gépjárműtároló. 'A' jogalany az Ör. 6. § (2) bekezdése szerint 1600 Ft./m²/ év mértékű adót fizet a hozzávetőlegesen 800-900 ezer Ft./m² forgalmi értékű lakása után, és szintén 1600 Ft./m²/ év mértékű adót a gépjárműtároló után, amelynek értéke kb. 150-200 ezer Ft./m². Ezzel szemben 'B' jogalany (aki szintén mint egyéni vállalkozó gazdasági tevékenységet végez) 400 Ft./m²/ év adómértékkel fizet a gépjárműtárolója után.

Ezen példán látható tehát, hogy a jogalkotó teljesen eltávolodott az adott vagyontárgyak értékétől és rendeltetésétől. Egyébiránt az indítványozó által vitatott azon fikció, miszerint a jogi személyek teherviselő képessége magasabb sem állja meg a helyét, ugyanis az egyéni vállalkozó magánszemély is olyan profitorientált gazdasági tevékenységet folytat, mint egy gazdasági társaság, mégis más adómértékkel adózik. Indítványozó e körben ismét megjegyzi, hogy az arányos közteherviselés elve vagyoni típusú adók esetén az adóztatott vagyon értékéhez igazodó adómértékkel (pl. forgalmi értékét, vagy hasznos alapterületet követő adómérték) valósítható meg. A jogalkotó eltávolodott a vagyontárgy értékétől, amikor az adónemen kívüli elemet vett alapul az adómérték meghatározása során (t.i. azon fikciót, miszerint a jogi személyek jövedelemszerző-képessége magasabb a magánszemélyekénél). Ezzel nem csupán az Alaptörvény elveit, hanem a Hatv. 7. § g) pontját is megsértette, ugyanis ezen jogszabályhely is kifejezetten rögzíti, hogy a teherbíró képességet **széles körben kell vizsgálni** (pl. egy adott régió felzárkózottsága). Az egyes adóalanyok tényleges jövedelemszerző képessége egy absztrakt, nyitott címzetti körrel rendelkező normatív aktus keretében nem is vizsgálható, erre kizárólag a jogalkalmazónak, egyedi ügyben van lehetősége (pl. egy adott jogalany az Art. szabályai szerint az adóhatósági eljárás során kérhet kedvezményt). A fenti érveléssel összhangban az Alkotmánybíróság már megállapította 22/2002 ABH döntésében, hogy „[...] az indítványokkal támadott önkormányzati rendelet az építményadó meghatározásakor az adó tárgyától független, a Htv.-ben nem szereplő feltétel, nevezetesen az építményben folytatott vállalkozói vagy más gazdasági tevékenység, illetve az építmény hasznosítása alapján tett különbséget az adóalanyok és az adó mértéke között. Ezen gazdasági, illetve jövedelemszerző tevékenységek adóztatására azonban nem a vagyoni adók, hanem más jellegű adók állnak az önkormányzat rendelkezésére (pl. kommunális adó, helyi ipariüzemi adó).” A jogalkotó építményadó esetén tehát az adótárgyhoz van kötve, a jogalanyok egyéb tulajdonságait nem vizsgálhatja. Hasonló megállapítás tükröződik a BH2016.320 számon közzétett eseti döntésben is: „[11] A Helyi adó tv. 6. § c) - és d) - pontja az Alaptörvény XV. és XXX. cikkei szerinti, az adózók közötti egyenlőség elvét és a teherbíró képességhez igazodó, arányos közteher-viselés alaptörvényi kötelezettségének követelményét közvetíti a helyi adó fizetési kötelezettségre vonatkozó szabályok megalkotásakor. A vagyoni típusú helyi adók esetében az adókötelezettség alapját a vagyontárgy és annak értéke jelenti. **Az adó mértéke tehát akkor arányos - tesz eleget az Alaptörvény és a Helyi adó tv. egyenlőségi és teherbíró képességhez kötöttség követelményének -, amennyiben az nem oldódik el számottevően az adóztatott vagyon értékétől.**”

Indítványozó álláspontja szerint a gépjárműtárolók után a jogi személyek által fizetendő adómérték egyértelműen eltúlzó, még akkor is ha az Önkormányzati jogalkotó formálisan nem lépte át a Hatv.-ben meghatározott adómaximumot, ugyanis az 1600 Ft./m²/ év az adómaximumhoz közelítő adómérték egy kevésbé értékes adótárgy-típus esetén. Az eltúlzó adómérték azon ténnyel is igazolható, miszerint egy jogi személy a jóval magasabb értékű lakás után is olyan adómértékkel adózik, mint egy kisebb forgalmi értékű gépjárműtároló után. **A magánszemélyek tehát nem kedvezményt kaptak e körben, hanem a jogi személy adóalanyokat terhelte a jogalkotó az adótárgy értékétől messzemenően eltávolodó adómértékkel** – a tény azonban, hogy az építmény tulajdonosa magánszemély, az építmény értékét nem változtatja meg, ezért a szabályozás önkényes. A 22/2001 határozatában ezzel összefüggően az Alkotmánybíróság kimondta, hogy „Az Ör. az adómentességek, adókedvezmények szabályozása során sem alkalmazott olyan megoldásokat, amelyek a helyi sajátosságok, a telkek rendeltetésében, értékében fennálló különbségek, az adóalanyok teherviselő-képességének mérlegelését tükröznék. Az Ör. 17. §-a a telekadó mértékének a törvényi adómaximumban való megállapításával ugyan formálisan eleget tett a Hatv. 22. § a) pontjában foglalt tételes előírásnak, de mellőzte a Hatv. idézett 6. § c) pontjának kötelező mérlegelési követelményeit”

Összegzésképp megállapítható, hogy a jogalkotó nem az adótárgy értékéhez viszonyítva állapította meg az adó mértékét, hanem az adóalanyok jogalanyiságát és jövedelemszerző potenciálját egy fikció alapján vizsgálta. Ezen mérlegelési körülmények okán azonban **az Ör. támadott rendelkezése túlterjeszkedik az adónem rendeltetésén és a diszkrimináció tilalmát valamint az arányos közteherviselés elvét megsértve négyszeres adómértékkel sújtja a nem magánszemély tulajdonosokat, indokolatlanul leszűkítve a homogén csoportba tartozók körét (a gépjárműtároló tulajdonosok köre) egy szűkebb körre (gépjárműtároló tulajdonos magánszemélyek köre).** A jogalkotó az adóalanyok teherviselő képességét illetően egyáltalán nem mérlegelte az adóztatott vagyontárgyak értékét, a mérlegelése során olyan fikciót alkalmazott (a jogi személyek magasabb fokú terhelhetősége), amelyet vagyoni típusú adók esetén nem

értékelhet, hiszen a gazdasági társaságok jövedelmének adóztatása más adónemek keretében történik. Ugyan a jogalkotónak e körben széles mérlegelési lehetősége van, az Alaptörvény szabályait nem kerülheti meg, a szabályozásnak mindenképpen ésszerűnek és alkotmányosan igazolhatónak kell lennie (pl. a nukleáris hulladék tárolására szolgáló építmények adómentessége mögött komoly környezetvédelmi indokok állnak, ezért ezen adótárgyat érintő különbségétel igazolható, az azonban már nem, hogy a jogi személyek gépjárműtárolóik után négyszeres adómértékkel adóznak).

6. A kedvezmények kérdése

Az adókedvezmények kérdésével részletesen az 55/2008 ABH foglalkozott, amely rögzítette, hogy „A vagyoni típusú adók céljára tekintettel az önkormányzatok mozgástere bizonyos értelemben szűkebb, mint a kommunális jellegű adók esetében. Nincs lehetőségük ugyanis arra, hogy a településen életvitelszerűen élő állandó lakosoknak a nem állandó lakosokhoz képest végzett esetleges helyi többletvekenységet értékeljék. Az ilyen mérlegelés ugyanis teljesen független lenne a vagyoni adó kivetésének céljától és az adó tárgyától is.” Dr. Holló András különvéleményében megjegyezte, hogy „A lakás szociális funkcióját figyelembe véve döntött helyi adókedvezmények alkotmányosságáról is. Több határozatában ítélte úgy az Alkotmánybíróság, hogy a lakás e szociális funkciójára tekintettel nem tekinthető alkotmányellenesnek az, ha a tulajdonos életviteléhez szükséges lakásnagyság esetében a tulajdonos által állandó lakásként használt lakásokra az önkormányzat rendeletében adómentességet, -kedvezményt állapít meg.” Fontos tehát leszögezni, hogy a jogalkotó kedvezményadási joga széles körű, de nem korlátlan, az adott vagyontárgy jellemzőit szükséges e körben vizsgálni. Jelen esetben egy gépjárműtárolóról van szó, amely olyan épület vagy épületrész, amely gépjármű tárolására alkalmas. Egy gépjárműtároló felszereltsége is alacsonyabb fokozatú az egyéb ingatlanoknál (pl. nincs közművesítve stb...) Mind a jogi személyek, mind a magánszemélyek ezen típusú építményeiket gépjárművek tárolására használják, a gépjárműtároló nem képvisel semmiféle olyan „szociális igényt”, mint például egy lakás, amely életvitelszerű lakhatást biztosít a vagyontárgy tulajdonosának. Indítványozó álláspontja az, hogy a gépjárműtárolókra vezetett „adóteher-átcsoportosításnak” ezért semmilyen ésszerű indoka nincs. A személyautók tárolására alkalmas, alacsony forgalmi értékű ingatlanok esetén Indítványozó álláspontja szerint semmilyen speciális jellemző, vagy különbség nem található a gépjárműtároló-tulajdonosok között, amely indokolhatná az adóalanyonként eltérő szabályozást.

A jogalkotó Önkormányzat többször hivatkozott arra, hogy a magánszemélyek kedvezményt kaptak. Indítványozó megjegyzi e körben, hogy nem tekinthető kedvezménynek az, ha az adótárgy értékét jelentősen meghaladó adómértéket a jogalkotó a magánszemélyek tekintetében „visszaszállítja” a reális adómérték közelébe.

7. Indítványozó alaptörvényben biztosított jogainak sérelme és érintettsége

Az Ör. 6. § (4a) bekezdésének „magánszemélyek tulajdonában álló” fordulata sérti az Alaptörvény XV. cikkében foglalt diszkrimináció tilalmát, mivel ésszerű alkotmányos indok nélkül megkülönbözteti a magánszemélyeket más jogalanyoktól. Az Ör. 6. § (4a) bekezdése ezen felül sérti az Alaptörvény XXX. cikkében megfogalmazott arányos közteherviselés elvét, mivel az adótárgy értékétől eltérő, alaptalan és ésszerűtlen indok alapján sújtja magasabb adómértékkel a jogi személyeket gépjárműtárolók esetén, holott az arányos közteherviselés elve építményadó esetén az adóztatott építmény értékéhez igazodó adómértékkel valósítható meg.

Mind a hatósági eljárásban a hatóságok, mind a per során a bíróság Alaptörvény-ellenes jogszabályt alkalmazott, amely miatt döntések is Alaptörvény-ellenesek. Indítványozónak a döntések okán aránytalan mértékű adót kell fizetnie, amely közvetlenül sérti az előző bekezdésben hivatkozott jogait.

Az Abtv. 29. §-a alapján az alkalmazandó Ör. 6. § (4a) bekezdése alapvető alkotmányossági kérdést vetett fel. Az Alaptörvény 28. cikke szerint „A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik.” Az eljáró bíróságnak tehát kötelessége az Alaptörvény rendelkezéseinek szem előtt tartása. Indítványozó már a keresetlevelében részletes indokolással kérte az Alkotmánybíróság megkeresését. Az eredetileg eljáró tanács az alkotmányjogi kérdést illetően

megkereste a jogalkotót, a per tárgyalása során a felekhez kérdéseket intézett. Ezt követően a Bíróság tekintetében tanácsváltás történt, a perben eljáró új tanács az alkotmányjogi kérdést annulálta és az Ítéletben az Alkotmánybíróság megkeresését indokolás nélkül elutasította.

8. Kifejezett kérelem

Kérjük a t. Alkotmánybíróságot, hogy az előadott indokok alapján az Alkotmánybíróságról szóló CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § és 43. § (1) bekezdése szerint a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 31.K.33.703/2016/13. számú ítéletét semmisítse meg. Kérjük továbbá a t. Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 28 § (1) bekezdése alapján vizsgálja meg hogy Budapest Főváros III. kerület, Óbuda-Békásmegyer Önkormányzat Képviselőtestületének 49/2008. (IX. 30.) rendeletének 6. § (4a) bekezdése összhangban áll-e az Alaptörvénnyel és az Abtv. 41. § (1) bekezdése szerint részben semmisítse meg úgy, hogy a „magánszemélyek tulajdonában álló” szövegrészt megsemmisíti.

Ugyanezen indokok alapján kérjük a t. Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 43. § (4) bekezdése alapján semmisítse meg a BP/1008/06064-3/2016 és a III/B-11259-1/2016 számú határozatokat is.

9. Egyéb nyilatkozatok

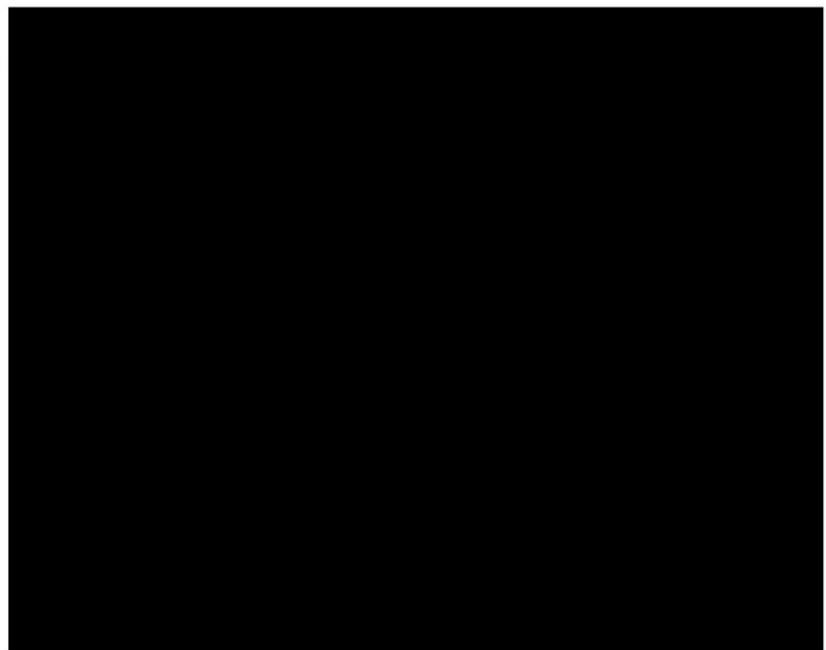
Indítványozó valamennyi jogorvoslati lehetőségét kimerítette.

A 31.K.33.703/2016/13. számú ítéletről Indítványozó a 2017. március 21-én tartott tárgyaláson szerzett tudomást.

Mellékletek:

1. tulajdoni lap
2. a III/B-11259-1/2016 számú határozat
3. a BP/1008/06064-3/2016 számú határozat
4. Indítványozó keresete
5. a 31.K.33.703/2016/13. számú ítélet
6. Ör. szövege
7. Beavatkozó jogalkotó beadványa

2017. május 9.

Előterjesztés:

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
1255 Budapest, Pf. 117

Címzett:

Alkotmánybíróság

1535 Budapest, Pf. 773

FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG	
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZÉK 11.	
FÖLAJSTROMSZÁM:	
Postán / Gyújtó:	Elektron / Faxon:
Érkezett: 2017 -05- 15	
PÉLDÁNY:	IV
MELLÉKLET:	KÖZTÜK:
FÖLAJSTROMSZÁM:	

ALKOTMÁNYJOGI PANASZA

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
31.K.33.703/2016/13. számú ítélete,

Budapest Főváros III. Kerületi Polgármesteri
Hivatal Adóügyi Főosztályának
Adómegállapítási és Ellenőrzési Osztálya által
hozott III/B-11259-1/2016 számú határozata,

Budapest Főváros Kormányhivatala által
hozott BP/1008/06064-3/2016 számú
határozata, valamint

Budapest Főváros III. kerület, Óbuda-
Békásmegyer Önkormányzat
Képviselőtestületének 49/2008. (IX. 30.)
rendeletének 6. § (4a) bekezdése ellen